

COLLEEN HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

NOVEMBER

Nederlandse editie

Colleen Hoover
November 9

9 november – Nederlandse editie

Vertaling Erica van Rijsewijk

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor Levi –

Je hebt een geweldige muzieksmaak,
en je knuffels zijn onhandig.
Verander dat nooit.

Eerste 9 november

Ik ben doorzichtig, van water,
Doelloos rondrijvend.
Zij is een anker, dat zinkt in mijn zee.

– Benton James Kessler

Fallon

Ik vraag me af wat voor geluid het zou maken als ik dit glas naar zijn hoofd zou gooien.

Het is een dik glas. Zijn hoofd is hard. Alles voor een klinkende klap is aanwezig.

Ik vraag me af of hij zou bloeden. Er liggen servetten op tafel, maar niet van het soort dat veel bloed zou kunnen opnemen.

‘Dus ja, ik ben wel een beetje ontdaan, maar het is nu eenmaal zo,’ zegt hij.

Bij het geluid van zijn stem klem ik het glas nog stijver vast, in de hoop dat het in mijn hand blijft en niet eindigt tegen de zijkant van zijn schedel.

‘Fallon?’ Hij schraapt zijn keel en probeert zijn woorden te verzachten, maar nog steeds snijden ze als messen door me heen. ‘Ga je nog iets zeggen?’

Met mijn rietje prik ik in het holle gedeelte van mijn ijsblokje, terwijl ik me voorstel dat dat zijn hoofd is.

‘Wat moet ik zeggen?’ mompel ik, eerder als een brutaal kind dan de volwassene van achttien die ik ben. ‘Moet ik je soms feliciteren?’

Mijn rug raakt de leuning van het zitje en ik sla mijn armen voor mijn borst over elkaar. Ik kijk hem aan en vraag me af of de spijt die ik in zijn ogen zie wordt veroorzaakt doordat hij me heeft teleurgesteld of doordat hij weer eens domweg doet alsof. Hij zit hier nog koud vijf minuten, of hij heeft zijn kant van het zitje alweer veranderd in zijn podium. En weer word ik gedwongen zijn publiek te zijn.

Zijn vingers trommelen tegen de zijkant van zijn koffiekopje terwijl hij me een paar hartslagen lang zwijgend aankijkt.

Roffelderoffel.

Roffelderoffel.

Roffelderoffel.

Hij denkt dat ik uiteindelijk wel zal toegeven en hem zal vertellen wat hij wil horen, maar hij heeft me de afgelopen twee jaar niet vaak genoeg gezien om te weten dat ik dat meisje niet meer ben.

Als ik weiger op zijn act in te gaan, slaakt hij ten slotte een zucht en plant zijn ellebogen op tafel. 'Nou, ik dacht dat je blij voor me zou zijn.'

Ik dwing mezelf ertoe snel mijn hoofd te schudden. 'Blij voor je zijn?'

Dat kan hij niet menen.

Hij haalt zijn schouders op, en zijn toch al irritante gelaatsuitdrukking maakt plaats voor een zelfvoldane grijns. 'Ik wist niet dat ik het in me had om weer vader te worden.'

Aan mijn mond ontsnapt een ongelovige schaterlach. 'Sperma in de vagina van een vierentwintigjarige spuiten maakt je nog niet tot een vader,' zeg ik ietwat bitter.

Zijn zelfvoldane glimlach vervaagt, en hij leunt achterover en houdt zijn hoofd schuin. Dat schuin gehouden hoofd was altijd zijn vaste gebaar wanneer hij niet zeker wist hoe hij op het witte doek moest reageren. 'Als je kijkt alsof je diep over iets nadenkt, kun je daar vrijwel elke emotie mee uitdrukken. Verdrietig, peinzend, verontschuldiging, meelevend.' Ik hoop niet dat hij er nu aan denkt dat hij het grootste deel van mijn leven mijn acteercoach was en dat deze blik een van de eerste was die hij me leerde.

'Denk je dat ik het recht niet heb om mezelf vader te noemen?' Hij lijkt beledigd door mijn reactie. 'Wat ben ik dan volgens jou?'

Dat vat ik maar op als een retorische vraag, en ik begin nu in een ander ijsblokje te prikken. Vaardig rijg ik het aan mijn rietje en breng het geheel naar mijn mond. Met een hard, zorgeloos gekraak bijt ik erop. Hij verwacht vast niet van me dat ik op die vraag antwoord geef. Hij is geen 'vader' meer geweest sinds de avond dat mijn acteer carrière tot stilstand kwam, toen ik nog maar net zestien was. En als ik eerlijk tegen mezelf ben, weet ik niet eens of hij vóór die avond wel een echte

vader was. We waren meer een acteercoach en een student.

Een van zijn handen zoekt zich een weg door de kostbare geïmplanteerde haarfollikels boven zijn voorhoofd. 'Waarom doe je zo?' Hij raakt met de minuut meer geërgerd door mijn houding. 'Ben je soms nog steeds kwaad dat ik niet ben komen opdagen bij je diploma-uitreiking? Ik heb je al gezegd dat ik twee dingen tegelijk te doen had.'

'Nee,' antwoord ik op vlakke toon. 'Ik had je niet eens uitgenodigd voor mijn diploma-uitreiking.'

Hij schuift naar achteren en kijkt me ongelovig aan. 'Waarom niet?'

'Ik had maar vier kaartjes.'

'Ja, en?' zegt hij. 'Ik ben je vader. Waarom zou je me in godsnaam níét uitnodigen voor je diploma-uitreiking van de middelbare school?'

'Je zou toch niet zijn gekomen.'

'Dat weet je niet,' kaatst hij terug.

'Je bént niet gekomen.'

Hij rolt met zijn ogen. 'Natuurlijk ben ik niet gekomen, Fallon. Ik was niet uitgenodigd.'

Ik slaak een diepe zucht. 'Je bent onmogelijk. Nu snap ik waarom mam bij je is weggegaan.'

Hij schudt even zijn hoofd. 'Je moeder is bij me weggegaan omdat ik het bed in ben gedoken met haar beste vriendin. Mijn persoonlijkheid had er niets mee te maken.'

Ik weet niet eens wat ik daarop moet zeggen. Die man heeft absoluut nul komma nul spijtgevoel. Daar haat ik hem om, maar tegelijk benijd ik hem ook. Leek ik maar meer op hem in plaats van op mijn moeder. Hij trekt zich niets aan van zijn vele gebreken, terwijl de mijne in mijn leven in het middelpunt van de aandacht staan. Mijn gebreken maken me 's ochtends wakker en houden me elke nacht uit mijn slaap.

'Wie had de zalm besteld?' vraagt de ober. Hij had geen beter moment kunnen kiezen.

Ik steek mijn hand op, en hij zet mijn bord voor me neer. Maar ik heb geen trek meer, dus schuif ik met mijn vork de rijst heen en weer.

'Hé, wacht eens even...' Ik kijk op naar de ober, maar hij heeft het

niet tegen mij. Aandachtig neemt hij mijn vader op. ‘Bent u...’

O god, daar gaan we weer.

De ober slaat met zijn hand op de tafel, en ik krimp in elkaar. ‘Jazeker wel! U bent Donovan O’Neil! U hebt Max Epcott gespeeld!’

Mijn vader haalt bescheiden zijn schouders op, maar ik weet dat deze man geen enkele bescheidenheid kent. Ook al heeft hij de rol van Max Epcott niet meer gespeeld sinds het televisieprogramma tien jaar geleden is gestopt, hij doet nog steeds alsof het heel wat voorstelt. En mensen die hem herkennen dragen eraan bij dat hij nog steeds zo reageert. Het lijkt wel alsof ze nog nooit een acteur in levenden lijve hebben gezien. Dit is L.A., verdorie. Iederéén is hier acteur!

Ik heb nog steeds zin om ergens in te prikken en spiets mijn zalm aan mijn vork, maar dan onderbreekt de ober me om te vragen of ik een foto van hen tweeën wil maken.

Zucht.

Met tegenzin laat ik me uit het zitje glijden. Hij wil me zijn telefoon aangeven om de foto te maken, maar ik steek afwerend mijn hand op en loop vervolgens om hem heen.

‘Ik moet even naar het toilet,’ mompel ik, en ik loop weg. ‘Maak maar een selfie met hem. Daar is hij dol op.’

Ik haast me naar de toiletten om even van mijn vader verlost te zijn. Ik weet niet waarom ik hem gevraagd heb vandaag met me af te spreken. Misschien is dat omdat ik ga verhuizen en hem god mag weten hoelang niet zal zien, maar dat is allemaal niet genoeg excuus om mezelf aan deze beproeving te onderwerpen.

Ik trek de deur van het eerste toilethokje open. Die draai ik achter me op slot en ik haal een beschermend hoesje uit de dispenser en breng dat aan op de wc-bril.

Ik heb een keer gelezen over een onderzoek naar bacteriën in openbare toiletten. In alle onderzochte toiletten bleken in het eerste toilethokje telkens de minste bacteriën aanwezig te zijn. Mensen gaan ervan uit dat het eerste hokje het vaakst wordt gebruikt, dus slaan ze het over. Maar ik niet. Het is het enige wc-hokje dat ik voortaan zal gebruiken.

Ik ben niet altijd zo panisch voor bacteriën geweest, maar nadat ik op mijn zestiende twee maanden in het ziekenhuis had gelegen ben ik ietwat geobsedeerd geraakt door hygiëne.

Als ik klaar ben op de wc, doe ik er minstens een volle minuut over om mijn handen te wassen. De hele tijd kijk ik ernaar, want ik weiger in de spiegel te kijken. Het wordt elke dag makkelijker om mijn spiegelbeeld te vermijden, maar desondanks vang ik nog steeds glimpen van mezelf op als ik een papieren handdoekje wil pakken. Hoe vaak ik ook in een spiegel heb gekeken, nog altijd ben ik niet gewend aan wat ik zie.

Ik breng mijn linkerhand omhoog en raak de littekens aan die over de linkerkant van mijn gezicht lopen, over mijn kaak en omlaag naar mijn hals. Ze verdwijnen onder de kraag van mijn shirt, maar onder mijn kleren lopen de littekens door over de hele linkerkant van mijn romp, tot vlak onder mijn middel. Ik laat mijn vingers over de delen van mijn huid gaan die nu lijken op gebobbeld leer. Littekens die me er voortdurend aan herinneren dat de brand echt was en niet alleen maar een nachtmerrie waaruit ik mezelf wakker kan maken door in mijn arm te knijpen.

Na de brand lag ik maanden in het verband, zonder dat ik het grootste deel van mijn lichaam kon aanraken. Nu de brandwonden zijn genezen en ik alleen nog de littekens heb, betrap ik mezelf erop dat ik ze telkens obsessief aanraak. De littekens voelen aan als uitgerekt fluweel, en het zou normaal zijn om hoe ze aanvoelen net zo vreselijk te vinden als hoe ze er in mijn ogen uitzien. Maar ik vind ze juist wel lekker aanvoelen. Keer op keer laat ik mijn vingers afwezig over mijn hals of arm gaan, de brailletekens lezend op mijn huid, tot ik me realiseer wat ik doe en ermee ophoud. Ik zou geen enkel aspect van die ene grote gebeurtenis die mijn leven onder mijn voeten vandaan heeft getrokken prettig moeten vinden, ook niet als het alleen maar is hoe het onder mijn vingertoppen aanvoelt.

Maar hoe het eruitziet is een ander verhaal. Net als mijn andere gebreken zijn ze met een roze highlighter gemarkeerd, maar dan zodanig dat de hele wereld ze kan zien. Hoe ik ook mijn best doe ze

te verbergen onder mijn haar en kleren, ze zijn er toch. Ze zullen er altijd zijn. Een blijvende herinnering aan de avond die alles wat goed aan me was kapotmaakte.

Ik hou me nooit zo bezig met data of gedenkdagen, maar toen ik vanochtend wakker werd, was het eerste waar ik aan dacht de datum. Waarschijnlijk omdat het de laatste gedachte was die ik had voordat ik gisteravond in slaap viel. Het is nu op de dag af twee jaar geleden dat mijn vaders huis werd verwoest door de brand die mij bijna het leven kostte. Misschien is dat wel de reden dat ik mijn vader vandaag wilde zien. Misschien had ik gehoopt dat hij er ook aan zou denken – dat hij iets zou zeggen om me te troosten. Ik weet dat hij zich al genoeg heeft verontschuldigd, maar kan ik hem ooit wel vergeven dat hij mij was vergeten?

Gemiddeld bleef ik maar één keer per week bij hem. Maar die ochtend had ik hem ge-sms't dat ik die nacht zou blijven slapen. Dus je zou denken dat zodra mijn vader zag dat zijn huis in de fik stond, hij mij in mijn bedje wel zou komen redden.

Maar niet alleen gebeurde dat niet, hij vergat ook straal dat ik er was. Niemand wist dat er iemand in het huis was – pas toen ze me op de bovenverdieping hoorden schreeuwen. Ik weet dat hij zichzelf dat erg kwalijk neemt. Wekenlang heeft hij zich er elke keer dat hij me zag voor verontschuldigd, maar die verontschuldigen werden mettertijd net zo schaars als zijn bezoeken en telefoontjes. Ik voel nog steeds een heleboel wrok, ook al zou ik willen dat dat niet zo was. De brand was een ongeluk. Ik heb het overleefd. Op die twee dingen probeer ik me te focussen, maar elke keer als ik naar mezelf kijk valt dat me zwaar.

Ik denk eraan elke keer dat een ánder naar me kijkt.

De deur van de toiletten zwaait open en er komt een vrouw naar binnen, die even naar me kijkt, dan snel haar blik afwendt en doorstieft naar het laatste wc-hokje.

Je had het eerste moeten nemen, mevrouwetje.

Ik bekijk mezelf nog één keer in de spiegel. Vroeger droeg ik mijn haar altijd tot boven mijn schouders, met blitse oorbellen in, maar de

afgelopen jaren is het een stuk gegroeid. En niet zonder reden. Ik kam met mijn vingers door de lange, donkere lokken die ik altijd zo draag dat ze de linkerkant van mijn gezicht grotendeels bedekken. Ik stulp de mouw van mijn linkerarm over mijn pols en trek dan de kraag op om het grootste deel van mijn hals te bedekken. Zo zijn de littekens amper zichtbaar en kan ik mijn aanblik in de spiegel wel verdragen.

Ik dacht vroeger altijd dat ik er wel leuk uitzag. Maar haar en kleren kunnen nu maar tot op zekere hoogte dingen verbergen.

Ik hoor dat er wordt doorgetrokken, dus draai ik me snel om en loop naar de deur voordat de vrouw het wc-hokje uit kan komen. Meestal doe ik er alles aan om mensen uit de weg te gaan, en niet omdat ik bang ben dat ze naar mijn littekens zullen staren. Ik ga ze uit de weg omdat ze níét staren. Zodra mensen mij zien, kijken ze meteen weg, omdat ze bang zijn bot of oordelend over te komen. Het zou voor de verandering weleens leuk zijn als iemand me in de ogen keek en mijn blik vasthield. Het is heel lang geleden dat dat is gebeurd. Ik geef het niet graag toe, maar ik mis de aandacht die ik vroeger altijd kreeg.

Ik ga de toiletten uit en loop terug naar het zitje, teleurgesteld dat ik daar nog steeds de achterkant van mijn vaders hoofd zie. Ik had eigenlijk gehoopt dat zich een of ander noodgeval zou voordoen en dat hij terwijl ik op de wc zat had moeten vertrekken.

Het is een treurige zaak dat ik liever een leeg zitje zou treffen dan mijn eigen vader. Die gedachte doet me bijna fronsen, maar opeens word ik afgeleid door de gast in het zitje waar ik langs moet.

Meestal merk ik mensen niet op, gezien het feit dat zij er alles aan doen om oogcontact met mij te vermijden. Maar in de ogen van deze jongen ligt een intense, nieuwsgierige blik, en ze kijken me recht aan.

Het eerste wat ik denk als ik hem zie is: was het maar twee jaar geleden.

Dat denk ik vaak als ik mannen tegenkom tot wie ik me aange-trokken zou kunnen voelen. En deze knaap ziet er echt heel schattig uit. Niet op die typische Hollywood-manier, zoals de meeste mannen die in deze stad wonen. Die zien er allemaal hetzelfde uit, alsof er een

volmaakte mal bestaat voor ‘succesvolle acteur’ en ze zichzelf daar allemaal in proberen te passen.

Deze jongen is precies het tegenovergestelde. Zijn vijfuurs-stoppelbaardje is geen symmetrisch, doelbewust kunstwerk. In plaats daarvan zijn zijn stoppels vlekkelig en ongelijk, alsof hij de vorige avond tot laat heeft zitten werken en geen tijd meer had om zich te scheren. Zijn haar is niet met gel in model gebracht om hem die rommelige *out-of-bed*-look te geven. Het haar van deze jongen zit écht in de war. Chocoladebruine pieken hangen over zijn voorhoofd, sommige gril- lig en wild. Het is net of hij laat wakker is geworden en zich heeft moeten haasten naar zijn afspraak en geen tijd meer had om in de spiegel te kijken.

Zo’n onverzorgd uiterlijk zou een afknapper moeten zijn, maar dat is nou net het gekke: hoewel hij eruitziet alsof hij zich totaal niet om zichzelf bekommert, is hij een van de aantrekkelijkste mannen die ik ooit heb gezien.

Dénk ik.

Dit kon weleens een bijverschijnsel zijn van mijn obsessie met hygi- ene. Misschien verlang ik wel zo wanhopig naar het soort zorgeloosheid dat deze jongen uitstraalt dat ik jaloezie per abuis aanzie voor fascinatie.

Of misschien vind ik hem wel alleen maar zo schattig omdat hij een van de weinige mensen is die in de afgelopen twee jaar niet hun blik hebben afgewend zodra ik hen in de ogen keek.

Ik moet nog steeds langs zijn tafeltje om in mijn zitje achter hem te komen, en ik kan niet besluiten of ik nou een sprintje moet trekken om hem niet zo naar me te zien kijken, of dat ik in slow motion voorbij moet lopen, zodat ik kan genieten van zijn aandacht.

Als ik aanstalten maak langs hem heen te lopen, gaat hij verzitten, en zijn blik wordt me ineens te veel. Te opdringerig. Ik voel een bloes naar mijn wangen stijgen en mijn huid begint te tintelen, dus kijk ik omlaag naar mijn voeten en laat mijn haar voor mijn gezicht vallen. Ik trek zelfs een pluk tussen mijn lippen om zijn zicht nog verder te belemmeren. Ik weet niet waarom ik me onder zijn gestaar zo onge-

makkelijk voel, maar dat is wel zo. Daarnet nog liep ik te bedenken hoe erg ik het miste om te worden aangestaard, maar nu het gebeurt wil ik alleen maar dat hij wegstijgt.

Vlak voordat hij aan de rand van mijn blikveld verdwijnt, kijk ik even zijn kant uit, en ik vang een glimp van een glimlach op.

Hij heeft vast mijn littekens niet gezien. Dat is de enige reden waarom een jongen zoals hij naar me zou glimlachen.

Jakkas. Het ergert me dat ik dat soort gedachten ook maar heb. Zo'n meisje was ik vroeger nooit. Ik was altijd vol zelfvertrouwen, maar de brand heeft elk greintje zelfrespect in rook doen opgaan. Ik heb geprobeerd om het terug te krijgen, maar het valt nog niet mee om te geloven dat iemand me ooit aantrekkelijk zou kunnen vinden zolang ik mezelf in de spiegel niet eens kan aankijken.

'Dat gaat nooit vervelen,' zegt mijn vader als ik het zijje weer in glip.

Ik kijk naar hem op, want ik ben bijna vergeten dat hij hier zat. 'Wat gaat nooit vervelen?'

Hij zwaait met zijn vork naar de ober, die nu bij de kassa staat. 'Dat,' zegt hij. 'Fans hebben.' Hij steekt een stukje eten in zijn mond en begint met volle mond te praten. 'Nou, waar wilde je me over spreken?'

'Hoezo denk je dat ik je wilde spreken over iets speciaals?'

Hij gebaart over de tafel heen. 'We zitten samen te lunchen. Het is wel duidelijk dat je me iets te vertellen hebt.'

Het is verdrietig dat het met onze relatie zover is gekomen: het idee dat een eenvoudige lunchafspraak om meer zou moeten draaien dan alleen een dochter die haar vader graag wil zien.

'Ik verhuis morgen naar New York. Nou ja, vanavond eigenlijk al. Maar mijn vliegtuig gaat pas laat en officieel land ik niet voor de tiende in New York.'

Hij pakt zijn servet en smooit daarmee een hoest. Ik denk tenminste dat het een hoest is. Door dat nieuws heeft hij zich vast niet in zijn eten verslikt.

'New York?' sputtert hij.

En dan... begint hij te lachen. Te lachen! Alsof het een grap is dat

ik in New York ga wonen. *Kalm blijven, Fallon. Je vader is een klootzak. Dat is oud nieuws.*

‘Wat zullen we nou krijgen? Hoezo dat? Wat valt er in New York te beleven?’ Terwijl hij de informatie laat bezinken, vuurt hij de ene vraag na de andere op me af. ‘En ga me alsjeblieft niet vertellen dat je online iemand hebt leren kennen.’

Mijn hart begint te hameren. Kan hij niet ten minste dóén alsof hij een beslissing van mij ondersteunt?

‘Ik wilde eens wat anders. Ik denk erover om auditie te doen voor Broadway.’

Toen ik zeven was, nam mijn vader me mee om op Broadway naar *Cats* te gaan kijken. Het was de eerste keer dat ik in New York was, en het was een van de leukste reisjes van mijn leven. Tot dan toe had hij me altijd gepusht om actrice te worden, maar pas toen ik een echte voorstelling zag wíst ik dat ik actrice moest worden. Omdat mijn vader elke stap die ik in mijn carrière zette dicteerde en hij meer houdt van film, had ik nooit werk kunnen maken van het theater. Maar het is nu twee jaar geleden dat ik iets heb uitgevoerd. Ik weet niet of ik echt wel de moed heb om binnenkort auditie te gaan doen, maar de keus om naar New York te verhuizen is wel een van de meest proactieve dingen die ik sinds de brand heb ondernomen.

Mijn vader neemt een slok van zijn drankje, en als hij zijn glas weer heeft neergezet laat hij met een zucht zijn schouders zakken. ‘Fallon, luister eens,’ zegt hij. ‘Ik weet dat je het acteren mist, maar vind je het geen tijd worden om eens naar andere mogelijkheden te gaan kijken?’

Ik heb er inmiddels zo genoeg van om me druk te maken om zijn motieven dat ik hem niet eens ga uitleggen wat voor onzin hij nu tegen me ophangt. Mijn hele leven lang heeft hij me alleen maar gepusht om in zijn voetsporen te treden. Maar na de brand was het helemaal afgelopen met zijn bemoediging. Ik ben niet gek; ik weet dat hij denkt dat het niet meer voor me is weggelegd om actrice te kunnen worden, en iets in me weet dat hij daar gelijk in heeft. In Hollywood is het heel belangrijk hoe je eruitziet.

Wat precies de reden is waarom ik daar wil gaan wonen. Als ik ooit weer wil gaan acteren, zou het theater weleens de beste kansen kunnen bieden.

Ik zou willen dat hij niet zo doorzichtig was. Mijn moeder vond het geweldig toen ik zei dat ik wilde verhuizen. Sinds ik van de middelbare school af ben en bij Amber ben ingetrokken, kom ik mijn appartement amper uit. Mam vond het jammer om te horen dat ik bij haar weg zou gaan, maar was blij dat ik bereid was niet alleen de begrenzingsen van mijn appartement, maar ook van de hele staat Californië achter me te laten.

Kon mijn vader maar zien wat voor grote stap dit voor me is.

‘Hoe staat het met dat voorleesbaantje?’ vraagt hij.

‘Dat doe ik nog steeds. Luisterboeken worden opgenomen in studio’s. In New York zijn die ook.’

Hij rolt met zijn ogen. ‘Helaas wel.’

‘Wat is er mis met luisterboeken?’

Hij werpt me een ongelovige blik toe. ‘Behalve dan dat luisterboeken inspreken wordt beschouwd als het minste van het minste qua acteerwerk? Jij kunt beter, Fallon. Verdorie, ga studeren of zoiets.’

De moed zinkt me in de schoenen. Net terwijl ik dacht dat hij niet zelfgenoegzamer kon zijn.

Hij stopt met kauwen en kijkt me recht aan terwijl tot hem doordringt wat de implicatie van zijn woorden is. Snel veegt hij met zijn servet zijn mond af en steekt een priemende vinger naar me uit. ‘Jij weet ook wel dat ik dat niet bedoelde. Ik wil helemaal niet beweren dat je jezelf omlaaghaalt door luisterboeken in te spreken. Ik beweer alleen wel dat je een betere carrière moet kunnen vinden om op terug te vallen nu acteren er niet meer in zit. Met voorlezen verdien je niet genoeg. En met Broadway ook niet, trouwens.’

Hij spreekt ‘Broadway’ uit alsof het gif in zijn mond is. ‘Voor het geval je het niet wist: er zijn een heleboel respectabele acteurs die óók luisterboeken inspreken. En moet ik soms de steracteurs voor je opnoemen die op dit moment op Broadway staan? Ik heb de hele dag de tijd.’

Hij schudt toegeeflijk zijn hoofd, al weet ik dat hij het niet echt met me eens is. Hij voelt zich alleen maar rot omdat hij iets lelijks heeft gezegd over een van de weinige beroepen die met acteren verband houden die ik nog kan uitoefenen.

Hij brengt zijn lege waterglas naar zijn mond en houdt zijn hoofd ver genoeg naar achteren om een beetje van het smeltende ijs te kunnen opslurpen. 'Water,' zegt hij, schuddend met zijn glas in de lucht, totdat de ober knikt en naar hem toe komt om het bij te vullen.

Ik prik weer in mijn zalm, die inmiddels koud geworden is. Ik hoop dat hij snel klaar is met eten, want ik weet nog niet zo zeker of ik dit bezoekje nog wel langer uithoud. Het enige wat op dit moment een opluchting is, is de wetenschap dat ik morgen om deze tijd aan de kust zit precies aan de andere kant van het land. Ook al moet ik daarvoor de zonneshijntje inruilen voor sneeuw.

'Maak maar geen plannen voor half januari,' zegt hij, om van onderwerp te veranderen. 'Dan wil ik graag dat je voor een week terugvliegt naar L.A.'

'Hoezo? Wat gebeurt er dan in januari?'

'Dan gaat je ouweheer trouwen.'

Ik knijp in mijn nek en kijk naar mijn schoot. 'Ik wil dood.'

Ik voel een steek van schuldgevoel, want hoe graag ik ook zou willen dat iemand me dood zou maken, het was niet mijn bedoeling om dat ook hardop uit te spreken.

'Fallon, je kunt niet beoordelen of je haar leuk vindt of niet tot je haar hebt leren kennen.'

'Ik hoef haar niet te leren kennen om te weten dat ik haar toch niet zal mogen,' zeg ik. 'Ze trouwt tenslotte met jou.' Ik probeer de waarheid die in mijn woorden besloten ligt met een spottende glimlach te verhullen, maar ik weet zeker dat hij elk woord dat ik tegen hem zeg heel goed begrijpt.

'Voor het geval je het was vergeten: je moeder heeft er ook voor gekozen met me te trouwen, en je lijkt best op haar gesteld te zijn,' kaatst hij terug.

Daar heeft hij een punt.

‘Touché. Alleen kan ik tot mijn verdediging zeggen dat dit al je vijfde aanzoek is sinds mijn tiende.’

‘Maar toch nog maar mijn derde vrouw,’ legt hij uit.

Uiteindelijk steek ik mijn vork in de zalm en neem een hapje. ‘Door jou krijg ik zin om mannen voorgoed af te zweren,’ zeg ik met mijn mond vol.

Hij lacht. ‘Dat moet geen probleem zijn. Ik weet dat je maar één keer een afspraakje hebt gehad, en dat was meer dan twee jaar geleden.’

Ik slik het stuk zalm in één keer door.

Serieuus, waar was ik toen de fatsoenlijke vaders werden uitgedeeld? Waarom moest ik opgezadeld worden met zo’n stomme eikel?

Ik vraag me af hoe vaak hij tijdens de lunch van vandaag al de volkomen verkeerde dingen heeft gezegd. Hij heeft echt geen idee wat voor dag het vandaag is. Als hij dat wel had, zou hij niet zo uit zijn nek kletsen.

Uit de plotselinge frons op zijn voorhoofd maak ik op dat hij probeert te bedenken hoe hij zich kan verontschuldigen voor wat hij daarnet heeft gezegd. Ik weet zeker dat hij het niet zo bedoelde zoals ik het heb opgevat, maar dat betekent nog niet dat ik geen weerwoord wil geven.

Ik breng een hand omhoog en strijk mijn haar achter mijn linkeroor, zodat mijn littekens goed zichtbaar zijn, terwijl ik hem recht in de ogen kijk. ‘Nou, pap. Ik krijg inderdaad niet meer echt dezelfde aandacht van jongens als vroeger. Je weet wel, voordat dít gebeurde.’ Ik zwaai met mijn hand over mijn gezicht, maar ik heb al spijt van de woorden die ik er zojuist heb uitgeflapt.

Waarom verlaag ik me toch altijd tot zijn niveau? Daar sta ik toch boven?

Zijn ogen gaan naar mijn wang, waarna hij ze snel neerslaat naar de tafel.

Hij ziet er echt berouwwol uit, en ik overweeg mijn bitterheid te laten varen en wat aardiger tegen hem te doen. Maar voordat ik iets vriendelijks kan zeggen, maakt de jongen in het zitje achter mijn vader aanstalten om op te staan en word ik uit mijn concentratie gehaald. Ik

probeer mijn haar weer voor mijn gezicht te trekken voordat hij zich omdraait, maar het is al te laat. Hij staart me alweer aan.

Dezelfde glimlach die hij me net schonk zit nog op zijn gezicht geplakt, maar dit keer kijk ik niet van hem weg. Om eerlijk te zijn blijf ik hem strak aankijken als hij naar ons zitje toe gelopen komt. Voordat ik kan reageren laat hij zich al op het bankje naast me glijden.

Holy shit. Wat doet hij nou?

‘Sorry dat ik zo laat ben, schat,’ zegt hij terwijl hij zijn arm om mijn schouders slaat.

Hij zei net ‘schat’ tegen me. De eerste de beste kerel sloeg net zomaar een arm om me heen en noemde me schat.

Wat is hier verdorie aan de hand?

Ik kijk even naar mijn vader, omdat ik denk dat hij hier op de een of andere manier iets mee te maken heeft, maar die kijkt nog verwarder naar de vreemdeling naast me dan ik zelf waarschijnlijk doe.

Als ik voel dat hij zijn lippen tegen de zijkant van mijn hoofd drukt, verstijf ik onder de arm van de jongen. ‘Dat rottige verkeer in L.A. ook,’ mompelt hij.

Eerste de Beste Vreemdeling heeft zojuist zijn lippen in mijn haar gedrukt.

Wat.

Is hier.

Aan de hand.

De jongen reikt over tafel om mijn vaders hand te schudden. ‘Ik ben Ben,’ zegt hij. ‘Benton James Kessler. De vriend van uw dochter.’

Uw dochters... wát?

Mijn vader beantwoordt zijn handdruk. Ik weet vrij zeker dat mijn mond openhangt, dus klap ik die onmiddellijk dicht. Ik wil niet dat mijn vader te weten komt dat ik geen idee heb wie deze gast is. Ik wil ook niet dat die Benton denkt dat mijn mond wagenwijd open is gezakt omdat ik zijn aandacht wel fijn vind. Ik gaap hem alleen maar aan omdat... nou ja... omdat hij overduidelijk knettergek is.

Hij laat mijn vaders hand los en leunt achterover tegen de leuning van het bankje. Mij geeft hij een snelle knipoog, en dan buigt hij zich

naar me toe en brengt zijn mond zo dicht bij mijn oor dat hij het risico loopt op een knal voor z'n kanes.

'Ga er maar gewoon in mee,' fluistert hij.

Nog steeds glimlachend gaat hij weer gewoon zitten.

Er gewoon in meegaan?

Wat is dit? Is hij soms bezig met een opdracht voor zijn improvisatieles?

En dan snap ik het ineens.

Hij heeft ons hele gesprek kunnen volgen. Hij doet vast of hij mijn vriendje is omdat hij op de een of andere rare manier mijn vader een hak wil zetten.

Huh. Ik vind mijn nieuwe nepvriendje geloof ik wel leuk.

Nu ik weet dat hij een spelletje speelt met mijn vader, schenk ik hem een warme glimlach. 'Ik had niet gedacht dat je het nog zou redden.' Ik leun tegen Ben aan en kijk naar mijn vader.

'Schat, je weet dat ik graag met je vader wilde kennismaken. Je ziet hem bijna nooit. Verkeersdrukte of niet, ik wilde vandaag per se komen.'

Ik grijns voldaan naar mijn nieuwe nepvriendje vanwege die steek onder water. Ben heeft zelf vast ook een eikel van een vader, want hij lijkt precies te weten wat hij moet zeggen.

'O, neem me niet kwalijk,' zegt Ben, die zich weer tot mijn vader richt. 'Ik heb uw naam niet goed verstaan.'

Mijn vader zit Ben al afkeurend aan te kijken. *God, wat heerlijk is dit.*

'Donovan O'Neil,' zegt mijn vader. 'Die naam heb je misschien weleens eerder gehoord. Ik heb een belangrijke rol gespeeld in -'

'Nee, hoor,' onderbreekt Ben hem. 'Het zegt me niets.' Hij kijkt naar mij en knipoogt. 'Maar Fallon heeft me wel veel over u verteld.' Hij knijpt me even in mijn kin en kijkt weer naar mijn vader. 'En nu we het toch over uw dochter hebben: wat vindt u ervan dat ze helemaal naar New York wil verhuizen?' Hij kijkt weer omlaag naar mij en fronst. 'Ik wil liever niet dat mijn lieveheersbeestje ervandoor gaat naar een andere stad, maar als ze haar droom wil najagen, zal ik de eerste zijn die zorgt dat ze in het vliegtuig komt.'

Lieveheersbeestje? Hij mag blij zijn dat hij mijn neptvriendje is, want voor dat waardeloze koosnaampje zou ik hem wel een stomp in die nepballen van hem willen geven.

Mijn vader schraapt zijn keel en voelt zich duidelijk niet op zijn gemak met deze nieuwe gast aan onze lunchtafel. 'Ik kan wel een paar dromen bedenken waar iemand van achttien werk van zou kunnen maken, maar Broadway hoort daar niet bij. Zeker niet gezien de carrière die ze al heeft gehad. Broadway is een stap terug, als je het mij vraagt.'

Ben gaat verzitten. Hij ruikt echt lekker. Vind ik. Maar het is lang geleden dat ik zo dicht bij een jongen heb gezeten, dus misschien ruikt hij wel volkomen normaal.

'Maar goed dat ze achttien is,' reageert Ben. 'Op die leeftijd maakt het weinig uit wat ouders vinden van wat hun kind met haar leven doet.'

Ik weet dat hij alleen maar een beetje toneelspeelt, maar nog nooit van mijn leven is er iemand zo voor me opgekomen. Mijn longen zwellen ervan, lijkt het. *Stomme longen.*

'Het is niet zomaar een mening uit de mond van iemand met verstand van zaken,' zegt mijn vader. 'Het is een feit. Ik loop lang genoeg in dit wereldje mee om te weten wanneer je maar beter de handdoek in de ring kunt gooien.'

Met een ruk schiet mijn hoofd mijn vaders kant op, en tegelijkertijd spant Ben zijn arm om mijn schouder aan.

'De handdoek in de ring gooien?' zegt Ben. 'Zei u nou echt, met zoveel woorden, dat uw dochter het moet opgeven?'

Mijn vader slaat zijn ogen ten hemel en vouwt zijn armen voor zijn borst over elkaar, terwijl hij Ben vuil aankijkt. Ben haalt zijn arm van mijn schouders en bootst het gebaar van mijn vader na, met een al net zo vuile blik.

God, wat is dit ongemakkelijk. En zo verbazingwekkend. Ik heb mijn vader nog nooit zo zien doen. Ik heb nog nooit meegemaakt dat hij onmiddellijk een hekel aan iemand heeft.

‘Luister eens, Bén.’ Zijn naam spreekt hij uit op een toon van diepe afkeer. ‘Fallon zit er niet op te wachten dat jij haar allerlei onzin aanpraat alleen maar omdat je er zo naar uitkijkt om aan de oostkust een sekspoes te hebben zitten.’

O mijn god. Noemde mijn vader me nou net de sekspoes van deze jongen? Mijn mond zakt open als hij verdergaat.

‘Mijn dochter is slim. Ze is een taaie. Ze accepteert het dat er van de carrière waar ze haar hele leven voor heeft gewerkt geen sprake meer kan zijn nu...’ Hij wappert met zijn hand in mijn richting. ‘Nu ze...’

Hij kan zijn eigen zin niet eens afmaken en er spoelt een uitdrukking van spijt over zijn gezicht. Ik weet precies wat hij wilde zeggen. De afgelopen twee jaar heeft hij zoveel gezegd, maar dát niet.

Nog maar twee jaar geleden was ik een van de snelst opkomende tieneractrices, maar zodra de brand mijn gelaatstrekken verwoestte, trok de studio mijn contract terug. Volgens mij vindt hij het erger om niet meer de vader van een actrice te zijn dan dat hij zijn dochter bijna is kwijtgeraakt bij een brand die ontstaan was door zijn eigen nonchalance.

Toen mijn contract eenmaal gecancelled was, hebben we het er nooit meer over gehad of ik weer zou kunnen gaan acteren. We praten überhaupt nauwelijks nog met elkaar. Hij is veranderd van een vader die anderhalf jaar lang hele dagen met mij op de set doorbracht in een vader die ik misschien eens per maand zie.

Dus laat hem maar eens afmaken wat hij wilde zeggen. Ik heb er twee jaar lang op gewacht om hem te horen toegeven dat mijn uiterlijk de reden is waarom ik niet langer een carrière kan hebben. Tot nu toe was dat altijd een stilzwijgende aanname. We praten er nooit over waarom ik niet langer acteer, we hebben het er alleen over dát ik het niet doe. En als hij toch bezig is, zou het ook wel fijn zijn om hem te horen toegeven dat de brand óók onze relatie kapot heeft gemaakt. Hij heeft echt geen idee hoe hij een vader voor me moet zijn nu hij niet langer mijn acteercoach en manager is.

Met halfdichtgeknepen ogen kijk ik zijn kant op. ‘Maak je zin eens af, pap.’

Hij schudt zijn hoofd en probeert het onderwerp helemaal te laten varen. Ik trek een wenkbrauw op om hem uit te dagen door te gaan.

‘Moet dit echt nu?’ Hij werpt een blik in Bens richting, in de hoop mijn zogenaamde vriendje als buffer te kunnen gebruiken.

‘Eerlijk gezegd wel, ja.’

Mijn vader sluit zijn ogen en slaakt een diepe zucht. Als hij ze weer opendoet, buigt hij zich naar voren en legt zijn armen in elkaar geslagen op tafel. ‘Je weet dat ik je een mooie meid vind, Fallon. Verdraai mijn woorden nou eens niet. Het wereldje van acteurs en actrices legt de lat hoger dan een vader, en wij kunnen ons daar alleen maar bij neerleggen. Ik dacht ook eigenlijk dat we ons erbij neer hadden gelegd,’ zegt hij met een scherpe blik op Ben.

Ik bijt op de binnenkant van mijn wang om mezelf ervan te weerhouden iets te zeggen waar ik spijt van zal krijgen. Ik heb altijd al geweten wat de waarheid is. Toen ik mezelf in het ziekenhuis voor het eerst in de spiegel zag, wist ik dat het einde verhaal was. Maar om nu mijn vader met zoveel woorden te horen toegeven dat hij ook denkt dat ik ermee moet stoppen mijn droom na te jagen – daar had ik even niet op gerekend.

‘Wauw,’ mompelt Ben binnensmonds. ‘Dat was...’ Hij kijkt naar mijn vader en schudt vol afkeer zijn hoofd. ‘U bent haar vader.’

Als ik niet beter wist, zou ik zeggen dat de grimas op Bens gezicht oprecht is en dat hij die niet alleen maar speelt.

‘Precies. Ik ben haar vader. Niet haar moeder, die van alles tegen haar zegt waarvan ze denkt dat haar kleine meid zich er beter door gaat voelen. In New York en L.A. wemelt het van de meisjes die dezelfde droom najagen die Fallon al haar hele leven najaagt. Meisjes die barsten van het talent. Die bloedmooi zijn. Fallon weet dat ik vind dat zij meer talent heeft dan al die mensen bij elkaar, maar ze is ook realistisch. Iedereen heeft dromen, maar helaas beschikt ze niet langer over de middelen om de hare in vervulling te laten gaan. Dat moet ze accepteren voordat ze haar geld verspilt aan een verhuizing naar de andere kant van het land die helemaal niets kan betekenen voor haar carrière.’

Ik sluit mijn ogen. Degene die heeft gezegd dat de waarheid pijn

doet was een optimist. Deze waarheid hakt er keihard in.

‘Jezus,’ zegt Ben. ‘U bent ongelofelijk.’

‘En jij bent onrealistisch,’ antwoordt mijn vader.

Ik doe mijn ogen open en geef Ben een duwtje tegen zijn arm, omdat ik weg wil uit het zitje. Ik kan hier niet meer tegen.

Ben komt niet in beweging. In plaats daarvan laat hij zijn hand onder tafel glijpen en pakt me bij mijn knie, zodat ik niet anders kan dan blijven zitten.

Mijn been verstijft onder zijn aanraking, omdat mijn lichaam gemengde signalen uitzendt naar mijn brein. Ik ben nu echt goed kwaad op mijn vader. Om niet te zeggen pislinsk. Maar op de een of andere manier voel ik me ook getroost door deze volstrekte vreemde die het om onduidelijke reden voor me opneemt. Ik kan het wel uitkrijzen, en ik wil glimlachen en janken, maar vooral wil ik iets eten. Want ik heb nu echt honger, en ik wou dat ik wárme zalm had, verdorie!

Ik probeer mijn been te ontspannen, zodat Ben niet voelt hoe strak ik sta, maar hij is de eerste jongen in lange tijd die me echt lichamelijk aanraakt. Het is een beetje vreemd, als ik eerlijk ben.

‘Mag ik u iets vragen, meneer O’Neil?’ zegt Ben. ‘Had Johnny Cash een gespleten gehemelte?’

Mijn vader blijft zwijgen. Ik ook, in de hoop dat die willekeurige vraag van Ben ergens heen gaat. Hij deed het net zo goed, maar nu begint hij ineens over countryzangers.

Mijn vader kijkt Ben aan alsof hij gek is. ‘Wat heeft een countryzanger in vredesnaam met dit gesprek te maken?’

‘Alles,’ zegt Ben prompt. ‘En nee, hij had geen gespleten verhemelte. Maar de acteur die hem gestalte gaf in *Walk the Line* heeft een opvallend litteken op zijn gezicht. Joaquin Phoenix werd voor die rol zelfs genomineerd voor een Academy Award.’

Mijn hartslag versnelt als tot me doordringt wat hij aan het doen is.

‘En Idi Amin?’ vraagt Ben.

Mijn vader rolt met zijn ogen; al die vragen vervelen hem. ‘Wat is er met hem?’

‘Hij had geen lui oog. Maar de acteur die hem speelde – Forest Whitaker – wel. Ook genomineerd voor een Academy Award, grappig genoeg. En die heeft hij gewonnen.’

Het is voor het eerst dat ik meemaak dat iemand mijn vader op zijn nummer zet. En ook al krijg ik van dit hele gesprek een ongemakkelijk gevoel, toch is dat ongemak niet zo groot dat ik niet van dit zeldzame en mooie moment geniet.

‘Gefeliciteerd,’ zegt mijn vader tegen Ben, totaal niet onder de indruk. ‘Je hebt twee geslaagde voorbeelden genoemd te midden van talloze mislukkingen.’

Ik doe mijn best om mijn vaders woorden niet persoonlijk op te vatten, maar dat valt niet mee. Inmiddels is me duidelijk dat het nu om een machtsstrijd tussen hen tweeën gaat, en minder over hem en mij. Het is alleen erg teleurstellend dat hij liever zijn gelijk wil halen in een discussie met een volslagen vreemde dan dat hij zijn eigen dochter verdedigt.

‘Als uw dochter net zo veel talent heeft als u beweert, zou u haar dan niet juist willen aanmoedigen om haar dromen niet op te geven? Waarom wilt u dat ze de wereld ziet door uw ogen?’

Mijn vader verstrakt. ‘En hoe precies denkt u dat ik tegen de wereld aankijk, meneer Kessler?’

Ben leunt achterover in ons zitje zonder het oogcontact met mijn vader te verbreken. ‘Met de gesloten ogen van een arrogante zak.’

De stilte die daarop volgt is als de stilte voor de storm. Ik wacht tot een van hen als eerste met zijn vuisten begint te slaan, maar in plaats daarvan steekt mijn vader zijn hand in zijn zak en haalt daar zijn portemonnee uit. Hij gooit geld op tafel en kijkt mij vervolgens recht aan.

‘Misschien druk ik me niet zo tactvol uit, maar als je liever onzin hoort, dan is deze lul geknipt voor je.’ Hij schuift het zitje uit. ‘Ik wil wedden dat je moeder dol op hem is,’ voegt hij eraan toe.

Bij die woorden krimp ik in elkaar, en ik zou hem dolgraag op mijn beurt een belediging naar zijn hoofd slingeren. Zo’n keiharde belediging dat zijn ego er dagenlang door ontregeld zou zijn. Het probleem is al-

leen dat niemand iets zou kunnen zeggen wat een man kan kwetsen die totaal geen hart heeft.

In plaats van iets naar hem te schreeuwen als hij de deur uit loopt, blijf ik gewoon zonder iets te zeggen zitten.

Met mijn nepvriendje.

Dit moet wel het meest vernederende, ongemakkelijke moment van mijn hele leven zijn.

Zodra ik voel dat de eerste traan dreigt te ontsnappen, duw ik tegen Bens arm. 'Ik wil eruit,' fluister ik. 'Alsjeblieft.'

Hij glijdt uit het zitje, en ik hou mijn hoofd omlaag als ik ga staan en langs hem heen loop. Terwijl ik nogmaals koers zet naar de toiletten, durf ik niet naar hem achterom te kijken. Dat hij de behoefte voelde om te doen alsof hij mijn vriendje was is op zich al gênant genoeg. Maar toen ging ik ook nog eens vlak voor zijn neus de ergste ruzie aller tijden met mijn vader zitten uitvechten.

Als ik Benton James Kessler was, zou ik nu doen alsof ik het met mezelf had uitgemaakt.

De geliefde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van *It starts with us* en *It ends with us* keert terug met een onvergetelijk liefdesverhaal.

Op de dag voor haar verhuizing ontmoet Fallon Ben, een ambitieuze schrijver. Ze brengen haar laatste dag in Los Angeles samen door, en Fallons bewogen leven wordt de inspiratie die Ben altijd al zocht voor zijn roman. In de jaren erna blijven ze elkaar elke 9 november ontmoeten. Tot Fallon op een dag niet meer zeker weet of Ben haar wel altijd de waarheid vertelt. Kan Bens relatie met Fallon – en tegelijkertijd zijn roman – wel worden beschouwd als een liefdesverhaal als het eindigt in liefdesverdriet?

'Ik vond iedere pagina geweldig en verslond elk prachtig woord.'

– Anna Todd, auteur van de *After*-serie

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It starts with us*, *It ends with us* en *Reminders of him*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! *November 9* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, met spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

ISBN 978 90 205 5335 2 NUR 302

9 789020 553352

www.zomerenkeuning.nl

Z&K